

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.
ΑΡΙΘ. — 42

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1905

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετρίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. . . 3
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράγᾳ χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ ἀρχιεγγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Προσεγγιζούσης τῆς λήξεως τοῦ ἐνεστώτος ἔτους, παρακαλοῦνται οἱ ἐκ τῶν συνδρομητῶν τὰς συνδρομὰς αὐτῶν καθυστεροῦντες ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς εἰς χρήματα εἴτε εἰς χαρτόσημα ταχυδρομικά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς Καινῆς Διαθήκης — Ἐκδόσεις τῆς Κ. Διαθήκης ἐλληνικαί — Ἐπιστολὴ Χρυσάνθου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως — Σχέσις Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως πρὸς τὴν ἐλληνικὴν φιλοσοφίαν — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Λαϊκαὶ διαδηλώσεις ἐν Ρουμανίᾳ — Ἀπόφασις τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος περὶ κελλειωτικῶν μετοχῶν — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΔΟΣΕΙ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Διὰ τοῦ αἰδεσιμωπάτου πρωθιερέως τῆς ἐνταῦθα ἀγγλικῆς παροικίας κ. Μάρκου Σουέθβυ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέστειλεν ἀντίτυπα τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς διαπρεπεῖς ἐν Ἀγγλίᾳ ἱεράρχας ὡς

καὶ εἰς τὰ πανεπιστήμια Ὁξφόρδης καὶ Κανταβρυγίας. Τὰς πρὸς τὸν κ. Σουέθβυ ἀπαντήσεις τῶν θεοφιλ. ἀρχιερέων ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὑποβληθείσας ὑπ' αὐτοῦ τῇ Α. Θ. Π., δημοσιεύομεν ὧδε ἐν περιλήψει.

Α'. Τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουναρίας.

«Εὐχαριστῶ ὑμῖν διότι ἠγαθύνθητε διαβιβᾶσαί μοι τὸ ὥραϊον μικρὸν δῶρον, ὅπερ μοι πέμπει ὁ ὀρθόδοξος οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ παρακαλῶ ὅπως ἐκφράσῃτε τῇ Α. Παναγιότητι ὅτι μεγάλως ἐκτιμῶ τὴν φιλοφροσύνην Αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτύπου. Θαυμάζω αὐτὸ διὰ τὸν ὥραϊον αὐτοῦ τύπον καὶ ἐφ' ἱκανὸν βεβαίως ποιῆσομαι χρῆσιν αὐτοῦ καθημερινὴν, ἀναμνησκόμενος τῆς ἀδελφικῆς καλωσύνης τοῦ τὸ δῶρον ἀποστείλαντος. Οὐδὲν τοιούτου εἶδους δῶρον καταλληλότερον ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, μαρτυροῦν ἅμα περὶ τῆς βάσεως, ἐφ' ἧς ὁ βίος τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐρείδεται κατὰ πάντας τοὺς κλάδους αὐτῆς».

Β'. Τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ὑόρκης.

«Ἀσφαλῶς ἔλαβον τὸ ἀντίτυπον τῆς ἑλληνικῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπερ μοι ἀποστείλατε ἐκ μέ-
ρους τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. Εὐαρεστη-
θῆτε νὰ ἐκφράσῃτε τῇ Α. Παναγιότητι τὰς εὐχα-
ριστίας μου διὰ τὸ ἐνδιαφέρον δῶρον Αὐτῆς καὶ
τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἀδελφικῆς μου ἀγάπης».

Γ'. Τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Λονδίνου.

«Ὁ ἐπίσκοπος Λονδίνου παρακαλεῖ ἵνα διαβι-
βάσῃτε τῇ Α. Παναγιότητι τῷ ὀρθοδόξῳ οἰκουμε-
νικῷ πατριάρχῃ τὴν εἰλικρινῆ ἐκτίμησιν τοῦ δῶ-
ρου, ὅπερ εὐηρεστήθη νὰ ἀποστείλῃ αὐτῇ. Τιμῇ
τὴν Νέαν Διαθήκην ταύτην καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ
διὰ τὸ φιλόφρον πνεῦμα, ὅπερ παρώτρυνε τὴν Α.
Παναγιότητα εἰς τόσον φιλικὴν πράξιν, καὶ διὰ
τὰς συνοδευούσας αὐτῇ προσρῆσεις.

Ὁ ἐπίσκοπος προσαγορεύει εἰλικρινῶς τὴν Α.
Παναγιότητα».

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ Κ. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Αἱ γενόμεναι κατὰ καιροὺς τύποις ἐκδόσεις
τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης
ἀπετέλεσαν θέμα μικρᾶς διατριβῆς τοῦ ὁσιο-
λογιωτάτου διακόνου καὶ προλύτου τῆς θεολο-
γίας κ. Ἰωάννου Ἀνδρεάδου, εἰς ἣν ὀλίγας εἰδή-
σεις προσέθηκεν ὁ φίλος καθηγητὴς τῆς ἱστο-
ρίας κ. Β. Α. Μυστακίδης. Ἀνέγνω καὶ τὴν πρῶ-
την καὶ τὴν δευτέραν ὁ φιλόβιβλος ἀναγνώστης
ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», παρετήρησε
δ' ἐν αὐταῖς ὅτι ὁ δεύτερος τῶν γραψάντων παρα-
πέμπει εἰς τοῦ Αἰμιλίου Λεγκράν τὴν «Νεοελλη-
νικὴν Βιβλιογραφίαν», ἐν ᾗ ὁ θέλων δύναται νὰ
ἴδῃ τίτλους ἐκδόσεων, διότι περὶ τίτλων, ὡς εἶδο-
μεν, ἦν ὁ λόγος καὶ εἰς τὴν πρώτην τῶν δύο δια-
τριβῶν τούτων. Ὁ πρῶτος καὶ τὴν τοῦ Λεγκράν
ἐκδοσιν εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ κυρίως τὰ περὶ τοιού-
των ἐκδόσεων ὑπὸ Νικ. Δαμαλᾶ γραφέντα, λίαν
ὠφέλιμα αὐτῷ γενόμενα· καίτοι μνεῖα τῶν δύο
τούτων πηγῶν ἐν ἀκριβείᾳ καὶ λεπτομερείᾳ οὐ-
δαμοῦ τῆς πρώτης διατριβῆς γίνεται. Ὁ μετὰ
χεῖρας ἔχων αὐτὴν τὴν διατριβὴν καὶ τὴν «Ἐρ-
μηνείαν τῆς Καινῆς Διαθήκης» ὑπὸ Δαμαλᾶ (τό-
μου Α', σελ. 699—729, ἐν Ἀθήναις, 1876) οὐ

μετὰ δυσκολίας εὕρισκε τὴν κυρίαν πηγὴν, ἣν
εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ διατριβογράφος. Ἀλλ' ὁ Δαμα-
λᾶς ἐπιχειρεῖ καὶ τινι κρίσει τῶν κατὰ καιροὺς
ἐκδόσεων καὶ λαλεῖ οὐχὶ περὶ τῶν ἑλληνικῶν
μόνον. Ἦν δ' εὐχῆς ἔργον ἡ σύνταξις ἀναγραφῆς
ἢ καταλόγου τελειότερου, ἢ βέλτιον εἰπεῖν τε-
λείου, τῶν ἑλληνιστῶν γενομένων ἐκδόσεων τοῦ
ἑλληνικοῦ κειμένου Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς Δια-
θήκης, εἰ δυνατόν τῶν παρ' ἑλλήνων, ἐν ἑλληνι-
κοῖς ἢ ξένοις τυπογραφείοις.

Ὅταν τῶν ἡμετέρων λογίων ὁ φιλοπονώτερος
ἐπιχειρήσῃ τῇ συμπῆξει καταλόγου τοιούτου
ἀκριβοῦς, ἀναγράφοντος καὶ σελίδας καὶ σχῆμα
καὶ τάξιν περιεχομένου ἐν ἐκάστη τῶν ἐκδό-
σεων, αἱ σημειώσεις ἡμῶν αὐταὶ σὺν ταῖς παρὰ
τῷ Αἰμ. Λεγκράν κειμέναις χρησιμεύουσιν ὡς
ὁδηγὸς τουλάχιστον, εὐκολύνων τὴν ἀνέυρεσιν
καὶ μελέτην παλαιῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Και-
νῆς Διαθήκης ἐκδόσεων. Ἐγὼ παλαιότεραν ὑπὸ
Ἕλληνας ἑλληνιστῶν ἐκδοσιν εἶδον τὴν ἐν Βενετίᾳ
παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ 1687, εἰς φύλλον, Π.
καὶ Κ. Διαθήκης, ἀλλ' ὁμοίαν καὶ Εὐαγγελίου
ἐκδοσιν, ἐν Βενετίᾳ, τῷ 1686, παρὰ τῷ αὐτῷ
τυπογράφῳ γενομένην, ἐπιμελείᾳ Μιχαὴλ Μή-
τρου ἱερέως (τοῦ κατόπιν Ἀθηνῶν Μελετίου)
καὶ ἀφιερωθεῖσαν εἰς τὸν ἐλεεινὸν Φιλαδελφείας
(Ψευδοφιλαδελφείας) Μελέτιον Τυπάλλον.

Ἐκδόσεις Εὐαγγελίου πολλὰς εἶδον κατὰ
τὰς ἀνὰ θρακικὰς τινὰς ἐπαρχίας ἐπισκέψας
μου. ὦν τρεῖς παρὰ Νικολάῳ Σάρῳ, κατὰ τὴν
τοῦ Ἀντωνίου Βόρτολι ἐκδοσιν, τῷ 1728, 1737,
ἐπιμελείᾳ Ἀλεξάνδρου Καγκελλαρίου, καὶ τῷ
1747, πᾶσαι Χρυσάνθῳ τῷ πατριάρχῃ Ἱεροσό-
λύμων ἀφιερωμέναι. Εἰρήσθω δ' ἐν τούτῳ τῷ
κεφαλαίῳ ὅτι αἱ μετὰ θάνατον τοῦ Χρυσάνθου
γενόμεναι ἐπιγράφουσιν «ἀφιερωθὲν τῷ ποτε
μακαριωτάτῳ» κτλ.

Ἀλλὰ καὶ τούτων ἀρχαιοτέρας εὕρισκε τις,
καὶ ταύτας ὑποδεικνύω ἐλπίζων ὅτι ἰδιδάσκαλός
τις φιλόπονος περιγράψει· οἶον τὴν παρὰ Ἰα-
κώβῳ Λεογκίνῳ, τῷ 1575 (ἐν τῷ ναῷ τῆς Μετα-
μορφώσεως ἐν Ἀβδημίῳ = Εὐδημίῳ), τὴν παρὰ
Χριστοφόρῳ Τζανέτῳ, ἐπιμελείᾳ Θεοφάνους
ἱερομονάχου Λογαρᾶ τοῦ Κυπρίου, τῷ 1581,
(ἐν Ἀγίῳ Γεωργίῳ (τοῦ Γάνου) Ἀγριδιανῷ), τὴν
παρὰ Ἀντωνίῳ Πινέλλῳ, κατὰ τὴν τοῦ Γλυ-
ζουνίου, τῷ 1614, ἐπιμελείᾳ Θεοφάνους ἱερομο-

νάχου Ξενακίου τοῦ Κυπρίου (ἐν τῇ μονῇ Ἀγριδιανοῦ), τὴν παρὰ Ἀνδρέα Ἰουλιανῶ, τῷ 1681 (ἐν τῇ Παναγίᾳ παρὰ τῷ Γάνῳ), καὶ τὴν δέκα ἔτη πρὶν αὐτῆς, ὑπὸ Νικολάου Γλυκέως, ἐν Βενετίᾳ (ἐν τῷ μονυδρίῳ Ἀγίου Νικολάου, ὑπὸ τὸ Ναῖπ-κιοῖ τῆς Ἡρακλείας). Εἶδον δ' ἐν τῇ ἄλλοτε βιβλιοθήκῃ τῆς ἱερᾶς ἐν Ἀγίῳ Ὁρειμονῆς Σίμωνος Πέτρας ἀντίτυπον ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐν Βουκουρεστίῳ, τῷ 1693, γενομένης, ἑλληνιστὶ καὶ βλαχιστὶ, προτροπῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἀειμνήστου τῆς Βλαχίας εὐσεβοῦς ἡγεμόνος Κωνσταντίνου τοῦ Βασσαράβα Μπραγκοβάνου.

*

Κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ προοριζόμενα τῆς Κ. Δ. ἀντίτυπα ἐξετυπώοντο εἰς σχῆμα μικρότατον 16ον, ἐπίμηκες, περιέχοντα ὡς ἐν προεισαγωγῇ τὸν πίνακα τὸν ἀναγράφοντα «τὰς ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης παραληφθείσας εἰς τὴν Καινὴν μαρτυρίας, ἀλλ' οὐ τὰς αὐτὰς λέξεις, μόνον δὲ τὴν αὐτὴν διάνοιαν ἐχούσας» — ὡς ἀπάντησα ἐν ἐκδόσει τοῦ 1662, ἐν Ἀμστελδοάμῳ (εἰς 703 σελ.) — ἐνίοτε δὲ καὶ κομψότερον ἐκτετυπωμένα καὶ πλείω περιέχοντα, ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς, καὶ χάρταις κοσμούμενα. Ἡ ἐν Λειψίᾳ τῷ 1736, τύποις Ἐϊνσίου, Καινὴ Διαθήκη, εἰς 16ον μικρὸν, μονόστηλον, διὰ γραμμάτων τῶν 6 στιγμῶν, εἰς 1228 σελίδας, κοσμεῖται χάρτῃ μικρῇ τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐτέρῳ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, χρησίμῳ τούτῳ διὰ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Τῶν 4 Εὐαγγελίων προτάττονται πρόλογος εἰς σελίδας 10, λατινιστὶ, μεθ' ὃν ἔπονται ἑλληνιστὶ αἱ ἀπαραίτητοι «Μαρτυρίαι ἐκ τῆς Π. Δ. παραληφθεῖσαι» κατόπι δὲ «Πρόλογος Παύλου ἀποστόλου προταπτόμενος τῆς βίβλου» ὅς ἐστιν ἐγκώμιον βιογραφικὸν καὶ βραχεῖα τις περίληψις τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου.

*

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐκδόσεων ἐν γένει, ἧς τὰς ἑλληνικὰς πάσας ἀδύνατον ἵνα μάθωμεν, διότι τὸ βιβλίον, ὡς προῖον τῆς τυπογραφικῆς τέχνης, ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται ἐκ τῶν ταχέως φθειρομένων διὰ συχνὴν χρῆσιν, ἧς ἕνεκα πλείστα, ἃ εἶδον, ἀντίτυπα ἐστεροῦντο καὶ ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους

καὶ τινῶν ἐν μέσῳ σελίδων. Ἰδὼς εὐκατόρθωτος ἢ τῶν ὑπὸ ἑλλήνων ἑλληνιστὶ γενομένων ἐκδόσεων ἀναγραφή.

Καλὸν δὲ ἔργον καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν εἰς χυδαῖαν ἑλληνικὴν ἢ, καθὼς ἐχαρακτήρισαν αὐτὴν οἱ ἐν Ἑσπερίᾳ, barbarograecam, μεταφράσεων, ἵνα γινώσκωμεν ἀκριβῶς εἴπερ ἦσαν τὰ πρὸ διακρίσεων ἐβδομήκοντα σχεδὸν ἑτῶν τολμηθέντα σπουδαῖά πως ἢ γελοιότερα τῶν ἐφ' ἡμῶν. Γνωστὴ ἡ τόλμη Μαξίμου τοῦ Καλλιπολίτου (1638 ἐν Λουγδούνῳ τῆς Ὁλλανδίας), Σεραφεῖμ τοῦ Μιτυληναίου (ἐν Λονδίῳ 1703) καὶ Ἀνασασίου Μιχαήλ τοῦ Ἰαουσαίου. Μνεῖα γίνεται καὶ τῶν τριῶν βαρβαροελληνικῶν ἐκδόσεων παρὰ Ἀνδρέα Παπαδοπούλῳ Βρετῶ (τόμου Α' Νεοελλ. Φιλολογίας ἀριθμ. 24, 139 καὶ 155 καὶ ἐν σελίδι 207 περὶ Λιβερίου κυρίως), παρ' ᾧ κεῖται, εἰ καὶ ἐν τισιν οὐ πάνυ ἀκριβῆς, ὁ τίτλος τῆς ἐν Ἑσπερίᾳ τῆς Σαξωνίας ἐκδόσεως τοῦ 1710, ἐκτεννομένης εἰς 1106 σελίδας (κειμένου καὶ χυδαίας μεταφράσεως), εἰς σχῆμα μικρὸν, δίστηλον. Ὑπογράφει τὸν πρόλογον (εἰς 7 σελ.) «Ἰωάννης Ἀἷμαν. Εἰς τὴν Λατίναν τῆς Ὁλλανδίας. γ'. Φεβρουαρίου, ἀΐψι». Εἰς 12 δὲ σελίδας, διὰ στοιχείων λεπτῶν, ἐκτείνονται «Σημειώματα εἰς διάφορα ὀνόματα καὶ ῥήματα, καὶ ἐξήγησις διαφόρων στίχων, ὄντες δυσκολονόητοι, ἀπάνω εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς ἱερᾶς Διαθήκης, γεγόμενα παρὰ τοῦ ΛΙΒΕΡΙΟΥ ΙΕΡΕΩΣ τοῦ ΚΟΛΕΤΗ ἐξ Ἀθηνῶν πόλεως».

Ἵνα μάθωμεν τίνες αἱ διαφοραὶ μεταξὺ τῆς βαρβαρογραφικῆς ἐκδόσεως τοῦ Σεραφεῖμ καὶ τῆς τοῦ Λιβερίου Κολέτη διορθώσεως, παρατιθέμεθα μέρη τινα τῶν «Σημειωμάτων», ἐξ οὗ δείκνυται ὅτι ὅπου ἔβλεπεν ὁ Σεραφεῖμ Μιτυληναῖος δύσκολον τὸν ἐκχυδαῖσμον λέξεων ἢ φράσεων τῆς Κ. Δ. ἔλειπεν αὐτὰς ὡς εἶχεν ἐν τῷ κειμένῳ· ὁ Λιβέριος προέταξεν ἐξήγησιν, ὡς ἐμφαίνεται ᾧδε:

Ματθ. 5, 28 ὥραμίη) παρευθύς.—21, 12 τῶν σαρράφιδων) ἐκείνων, ὅπου ἐμετάλλασσαν τὰ ἄσπρα, ἤγουν τορνέσια—23, 15 προσήλυτον) προσήλυτος λέγεται ἐκεῖνος, ὅπου ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν ἐστρέφετο, καὶ τὸν ἰουδαϊκὸν νόμον ἐδέχετο.

Λουκ. 2, 14 ἀναχ. ἔτζι. Δόξα εἰς τὸν ὕψιστον Θεόν, καὶ εἰρήνη εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀνάμεισα εἰς τοὺς

ἀνθρώπους ὥς εἶναι καὶ καλοθέλησις καὶ ἐπικινὸς ἀγαθός (Σημ. Ἡ μετάφρ. τοῦ Σερραφείμ ἀφίνει τὸ Δόξα ἐν Ὑψίστοις ὡς ἔχει τὸ κεῖμενον).

Ἰωανν. 5, 2 ἀναγ. ἔτσι· Καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, σιμὰ εἰς τὴν πόρταν, ὅπου ἐλέγετο τῶν προβάτων, ἦτον μία ψαρκὴ λίμνη, καὶ ἐλέγετο ἐβραϊκῶς Βηθεσδὰ, ἢ ὁποῖα κλπ. (Σημ. Ἡ μετάφρ. τοῦ Σερραφείμ ἔχει· «Καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἰς τὴν προβατικὴν (ἄγορὰν) ἦτον κολυμβήθρα, ἢ ὁποῖα ἐλέγετο ἐβραϊκῶς Βηθεσδὰ, ἢ ὁποῖα εἶχε πέντε καμάρας»).

Πράξ. 7, 43 τὸ ἄστρον τοῦ Θεοῦ σας Ρεμφάν) ἡγουν τὸ ἄστρον τοῦ Θεοῦ σας τοῦ Κρόνου, ἕνα ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ πλανήτας· (Σημ. Ἡ μετάφρ. τοῦ Σερραφείμ ἔχει· «τὸ ἄστρον τοῦ Θεοῦ σας Ρ. τοὺς τύπους τοὺς ὁποῖους ἐκάματε νὰ τοὺς προσκυνῇτε»).

Ἀποκ. 1, 15· τὸ χρυσοῦν βιβλίον ἐξηγεῖ «ἐκλεκτότατον χρυσάφι»· ὁ Σερραφείμ «ὡτὴν πυρωμένα μέσα εἰς τὸ καμίνι».

Ἀποκ. 6, 6· τὸ χοϊνὶξ σίτου δηναρίου ὁ Σερ. «τὸ σινίκι τὸ σιτάρι ἕνα ροῦπι»· ὁ Λιβέριος ἐξηγεῖ «ἕνα ροῦπι) ἕνα δηναρίον· ἡγουν τριάμισυ ἄσπρα τὸ ἕνα».

Τῆς ἐκδόσεως ἐπεμελήθη ὁ διδάσκαλος Αὐγοιστος Ἑρμάνος Φράγκιος ὃς προτάττει τὸν λατινικὸν πρόλογον· Ἐν αὐτῷ βλέπομεν ὅτι πρὶ τῶν ἐκχυδαίσεων τῆς Κ. Δ. ἐγράφη λατιν. στὶ «Dissertatio Historico-Philologico Theologica Dni Doctoris Michaelis Langii De Versione Novi Testamenti Barbaro-graeca», (ἐν Αλτόρφφ, 1707).

Μ. Ι. Γ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
(ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου
Ἑταιρείας «Ὁθρυος»).

Ἀναδιφῶν κατ' αὐτὰς τὰ παλαιὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐνταῦθα Φιλαρχαίου Ἑταιρείας εὑρον τυχαίως μετὰ τῶν σελίδων τινος τούτων ιδιόγραφον τινὰ ἐπιστολὴν τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (1824—1825) Χρυσάνθου πρὸς τὸν μητροπολίτην Σηλυβρίας Διονύσιον, συνιστῶσαν αὐτῷ τὴν παροχὴν υποστηρίξεως πρὸς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς Δημήτριον Ἀργυρόπουλον (ἐξ Ἀλμυροῦ) μεταβαίνοντα εἰς τὰ τῆς

δικαιοδοσίας τοῦ Διονυσίου μέρη πρὸς παραλαβὴν περιουσίας ἐγκαταλειφθείσης αὐτῷ ὑπὸ ἀποθανόντος συγγενοῦς του.

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ βιβλιοθήκῃ κατέχομεν πληθύν ἀρχαίων ἐγγράφων (πλὴν τῶν ἀρχαίων βιβλίων χειρογράφων καὶ ἐντύπων παλαιῶν ἐκδόσεων) δωρηθέντων ὑπὸ φιλομούσων ἐκ τε τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας καὶ ἀλλοχόθεν, μετὰ τῶν δ' αὐτῶν εὐρίσκονται καὶ πολλὰ πατριαρχικὰ ἐπιστολαὶ πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας κλπ. Μετὰ τούτων κατετάξαμεν ἤδη καὶ τὴν τυχαίως ἀνευρεθείσαν ἡμῶν ἐπιστολὴν, πᾶσαι δ' αὐταὶ εἶναι ἄξιαι ἰδιαιτέρως προσοχῆς καὶ δὴ ἔπρεπε πανομοιότυπως νὰ ἐξεδίδοντο. Ἰσως ἐν εὐκαιρωτέροις περιστάσεσι θέλει κατὰ τὴν δυνάμειν τοῦ τοιοῦτον εἶτε τῇ Ἑταιρείᾳ, εἶτε ἐτέρῳ τινί.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ ἡμῶν ἔχει, ἐκτὸς τοῦ κειμένου, τὰ ἰδιόγραφον προσοχῆς:

α' τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς ἀμέσως πρὸ τοῦ κειμένου περιέχουσαν τὸ ὄνομα κλπ. τοῦ ἐπιστέλλοντος πατριάρχου πλησιούμενον διὰ πολυπλόκων γραμμῶν.

β' τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἐπιστολῆς ἀμέσως μετὰ τὸ κεῖμενον «Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ ἀδελφός» δι' ἀδριότερων γραμμῶν καὶ τινων κοσμητικῶν γραμμῶν.

γ' τὴν διεύθυνσιν, ἥτις εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ δευτέρου φύλλου τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐπὶ τῆς προσθήκης ὅψεως τοῦ ἀντὶ σημερινοῦ φκελλοῦ χρησιμεύοντος διπλωμένου τούτου φύλλου. Κάτωθεν δὲ τῆς διευθύνσεως πολλὰ καμπυλόγραμμα, κατὰ μῆκος ταύτης, ὁμοιάζοντα περὶ τοῦ κεκλιμένου ὀκτώ ∞.

δ' σφραγίδας εὐμεγέθη, εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἐκλείετο ἡ ἐπιστολὴ, δι' ἐρυθροῦ ἰσπανικοῦ κηροῦ, ὀκταγωνικῆς, φέρουσαν ἐνθεν ἡκείθεν τῶν πατριαρχικῶν σημάτων τὰ γράμματα:

XP	CΘ	Χρυσάνθος
ΠΤΡ	ΚΣΤ	ἡτοι: Πατρ. Κ]πόλεως
48	24	1824

Ταῦτα πάντα καὶ τὰ τοιαῦτα προπαντὸς ἔπρεπε πανομοιότυπως νὰ εἰκονίζωνται.

Τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνώσαντες ὅσον ἦτο δυνατόν εὑρομεν ἔχουσιν οὕτως:

Χρυσάνθος ἐλθέω Θεοῦ κλπ.

Ἱερῶτατε μητροπολίτη Σηλυβρίας, καὶ ὑπέρτιμε, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὴ ἀδελφε, καὶ συλλειτουργέ τῆς | ἡμῶν μετριότητος κύρ Διονύσιε· χάρις εἴη σοι τῇ ἱερότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ. Ὁ τὴν παροῦσαν | πατριαρχικὴν ἡμῶν ἐπιστολὴν ἐγχειρίζων σοι Δημήτριος

Ἀργυροπούλου ἐπειδὴ ἔρχεται αὐτόθι ἐφοδιασμέ|νος
 μέ ὑψηλὸν προσκυνητὸν ὄρισμόν καὶ ἄλλα ἐνδοξὰ μεκ-
 τούπια¹, διὰ τὰ πρᾶξαι|θή τὴν κατὰλειφθεῖσαν περιου-
 σίαν τοῦ ἀποθανόντος ἀνθρώπου του, αὐτότε σωζομένην,
 ἀγκαλὰ|δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ ἡ ἱερότης σου, ὡς
 φιλότιμος, καὶ τοῦ δικαίου ὑπερσπιστής, θέλεις|δείξῃ
 τὴν ἀπὸ μέρους σου προστασίαν, ἐν οἷς ἤθελε.....
 χρεῖα, μ' ὅλον τοῦτο ὥστε γινώσκου| ἡμῶν ἀνθρώπου
 γράφοντες, καὶ παραθέλοντες² τὴν προθυμίαν σου, προ-
 τρεπόμεθα σοι, ὅπως προσε|....., καὶ προθύμως
, ὥστε ἂν ἤθελε..... χρεῖα καὶ τῆς ἀρχιε|ρχ-
 τικῆς σου προστασίας, γὰρ τὸν ἀποκαταστήσης εὐχάρι-
 στον....., καὶ σου,| ὥστε ἐπιστρέψας
 νὰ ὁμολογῇ χάριτος τοῦ καλοῦ, καὶ φιλοδικαίου τρόπου
 σου..... τοῦ Θεοῦ χάρις εἶη μετὰ σοῦ.

Κωνσταντίνουπόλεως ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

Διεύθυνσις:

«...μητροπολίτη Σηλυβρίας, καὶ ὑπερέμω, ἐν ἀγίῳ
 Πνεύματι ἀγαπή.....³ καὶ συλλειτουργῶ τῆς ἡμῶν
 μετρίότητος κυρ Διονυσίῳ»⁴.

Σημειώσεις περὶ τῶν ἐν τῷ ἐγγράφῳ

ἀναφερομένων προσώπων.

Ὁ ἐπιστέλλων πατριάρχης Χρυσάνθος ἐπατριάρχευσε
 κατὰ τὰ ἔτη 1824—26. Οὗτος, ὡς γνωστὸν, διεδέ-
 χθη τὸν «δὲ ἀδράνειαν καὶ ἀναξιοτήτα» ἐκθρονισθέντα
 προκατόχον του Ἀνθιμον Γ'. Ὁ τελευταῖος δ' οὗτος
 εἰ καὶ ἐκπτώτος τοῦ θρόνου ἐξηκολούθει τιτλοφορούμε-
 νος ὡς πατριάρχης, ὅπερ ἠνάγκασε τὸν Χρυσάνθον νὰ
 προκαλέσῃ τὸν συνοδικὸν κατὰδικάζοντα τὴν τοιαύ-
 την ἄτοπον πρᾶξιν καὶ δηλοῦντα αὐτῷ τὴν στέρησιν
 τῆς πατριαρχ. ἐξουσίας. Ἐν τούτοις πλῆθος λαοῦ,
 πρὸ πάντων ἐκ μικροσικιτῶν, ἔχον μοναχὸν τινα ἐπὶ
 κεφαλῇ, ὥρμησε κατὰ τῶν Πατριρχείων ἐν διαμαρ-
 τυρίαις, ἀπαιτοῦν τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀποκατάστασιν
 τοῦ ἀδίκως περσθέντος πατριάρχου. Ἐπόμενον ὅτι ὁ
 Ἀνθιμος μικροῦ δεῖν ἐφρονέετο... ὡς ὑποκινητὴς δὴ-
 θεν καὶ ἀρχηγὸς στάσεως, ὡς ἐκκακτηρίσθη ἡ διαδή-
 λωσις». Ἐν περιοδικῷ «Ἑλλ.» τόμ. II', τεύχει 89φ,
 σελ. 342.

1. «Μεκτούπια» ἢ μεκτούπια προφερόμενον=ἐγγράφα.

2. «παραθέγοντες» πιθανῶς.

3. Τὰ διὰ στιγμῶν κενὰ ἔνεκα τῆς καταστροφῆς τῆς ἐπι-
 στολῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμπληρωθῶσι.

4. Διτηρήθη ἀκριβῶς ἡ τοῦ κειμένου γραφή, ὅπου βλέπομεν
 ἐπικρατοῦσαν τὴν συνήθειαν τῆς στίξεως διὰ κόμματος πρὸ τοῦ
 συνδέσμου «καί».

Ὁ δὲ ἀναφερόμενος ιδιώτης Δημήτριος Ἀργυροπού-
 λος ἦτο ἐξ Ἀλμυροῦ προῦχων καὶ ὁ μόνος πλούσιος
 τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν τῷ τόπῳ. Ἦκουε τὸ ὄνομα
 «ἄρχοντας» γενικῶς, οὐ ἐλαφρά τις ἀπήχησις διατη-
 ρεῖται καὶ σήμερον ἐν τῷ στόματι τοῦ λαοῦ διὰ τοὺς
 ἀπογόνους του. Κατεῖχε δὲ καὶ τοπικὰ ἀξιώματα ἐν
 τῇ ὀθωμανικῇ πολιτείᾳ, ὅπως ἐν τῇ μετέπειτα ἑλλη-
 νικῇ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ἀριστείδης, Ἀχιλλεὺς καὶ Τριαντά-
 φυλλος διενέμοντο μετὰ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ οἴκου
 τοῦ τόπου, Οἰκονομίδου, τὰ αἰρετὰ ἀξιώματα τοῦ
 βουλευτοῦ καὶ δημάρχου, προχειρισθεὶς πολλάκις ὁ μὲν
 α' βουλευτής, οἱ δὲ δύο ἑτεροὶ δήμαρχοι. Ἡ πολιτικὴ
 ὁρμὴ αὐτῆς ἀρχοντίᾳ ἀμφοτέρων τῶν οἴκων ἐπεσεν ἡδὴ
 ἀπὸ δεκαετίας, τοῦ μὲν Οἰκονομίδου ἀποθανόντος, τῶν
 δὲ ἀπογόνων Ἀργυροπούλου μὴ δυνηθέντων νὰ κρατή-
 σωσι τὴν πρώτην γραμμὴν, ἣν ἐκληρονόμησαν.

Ἐν Ἀλμυρῷ Θεσσαλίας κατὰ Σεπτέμβριον 1905.

ΑΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΣΧΕΣΙΣ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ

ὑπὸ Θ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Ἡ ἔγνοια τῆς φιλοσοφίας.

Εἰς προηγούμενα ἄρθρα ἐκδοθέντα ἐν τῇ «Ἐκ-
 κλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» κατὰ τὸ 1902—1903 ἐξη-
 τάσαμεν τὰς σχέσεις τοῦ χριστιανισμοῦ πρὸς
 τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν μέχρι τοῦ Κλήμεντος.
 Ὑπεδείξαμεν τὴν δυσχέρειαν τῶν ζητημάτων, τὰ
 ὅποια ὁ διάσημος τῆς Ἀλεξανδρείας πρεσβύτε-
 ρος καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατηχη-
 τικῆς σχολῆς ἀνέλαβε νὰ λύσῃ· ἐξεθίκαμεν τὸν
 τρόπον δι' οὗ ἔλυσεν τὰ ὑπ' αὐτοῦ τεθέντα σπουδαῖα
 καὶ ζωτικώτατα διὰ τὸν χριστιανισμὸν ζητήματα
 περὶ ἀρχῆς τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ περὶ
 τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὰς ἀγίας Γραφάς, Πα-
 λαιὰν καὶ Καινὴν Διαθήκην καὶ τέλος τὰ ἐπιχει-
 ρήματα, δι' ὧν ὑπεστήριξεν οὗτος λύσιν ἀντίθε-
 τον πρὸς τὰς ἐπικρατούσας προλήψεις κατ' ἐκεί-
 νην τὴν ἐποχὴν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν περὶ
 τῶν ζητημάτων τούτων. Ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον
 τῆς μελέτης δὲν ἐξηνάληθον ἐν τοῖς ἐκδοθεῖσι κε-
 φαλαίοις. Πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς ἔδει νὰ ἐξα-
 κριθῶθῃ ἡ σημασία τῆς λέξεως «φιλοσοφία»

παρὰ Κλήμεντι καὶ τοῦτο, ὅπερ δὲν ἐγένετο τότε πρᾶττομεν σήμερον διὰ τῆς παρούσης διατριβῆς.

Τί ἐννοεῖ ὁ Κλήμης ὑπὸ τὸν ὅρον «φιλοσοφίαν»; Ἡ ἱστορία τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας παρουσιάζει πλὴθὺν συστημάτων ἀντικειμένων πολλάκις καὶ ἀνασκευζόντων ἄλληλα· μὴ ὁ Κλήμης χρώμενος τῷ ὅρῳ τούτῳ ἐννοεῖ ὑπ' αὐτὸν ἐν τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων τούτων φιλοσοφικῶν συστημάτων; Οὐχὶ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος· «φιλοσοφίαν οὐ τὴν στωικὴν λέγω, οὐδὲ τὴν πλατωνικὴν ἢ τὴν ἐπικουρείον καὶ ἀριστοτελικὴν, ἀλλ' ὅσα εἴρηται παρ' ἐκάστη τῶν αἰρέσεων τούτων καλῶς, δικαιοσύνην μετὰ εὐσεβοῦς ἐπιστήμης ἐκδιδάσκοντα, τοῦτο σύμπαν τὸ ἐκλεκτικὸν φιλοσοφίαν φημί» (I VIII 732) ἢ «τὰ παρ' ἐκάστη τῶν αἰρέσεων τῶν κατὰ φιλοσοφίαν ἀδιάβλητα δόγματα μετὰ ὁμολογουμένου βίου εἰς μίαν ἀθροισθέντα ἐκλογὴν (VI VII 277) ἢ «τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἐπιτευκτὸν τῆς ἀληθείας κἂν μερικὸν τυγχάνῃ» (VI XVIII 392).

Ἐκ τούτων σαφῶς δαλοῦται ὅτι ὁ Κλήμης, εἰς οὐδεμίαν τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν ἀνήκων, ὑπὸ τὸν ὅρον φιλοσοφίαν δὲν ἐννοεῖ ὠρισμένον φιλοσοφικὸν σύστημα, ἀλλὰ πᾶσαν ἀλήθειαν περιεχομένην ἐν τοῖς συστήμασι τῶν ἐλλήνων φιλοσόφων καὶ περὶ τῆς ἐπιστήμης τῶν θείων πραγμάτων καὶ τοῦ ἠθικοῦ βίου διαλαμβάνουσιν. Φιλοσοφία λοιπὸν εἶναι «δικαιοσύνη μετὰ εὐσεβοῦς ἐπιστήμης» κατὰ Κλήμεντα, ἢ «ἀδιάβλητα δόγματα μετὰ ὁμολογουμένου βίου» τε ἠθικοῦ. Ὁ Κλήμης, ἐκλέγων ἀφ' ἐκάστης φιλοσοφικῆς αἰρέσεως τὰς θεολογικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας καὶ μόνον τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο ἀποκαλῶν φιλοσοφίαν, παρίσταται οὕτω τέκνον γνήσιον τοῦ πνεύματος τῆς συγχρόνου αὐτοῦ ἐποχῆς, διότι κατὰ τὴν μαρτυρίαν Διογένηος τοῦ Λαερτίου «καὶ ἐκλεκτικὴ τις αἵρεσις εἰσῆχθη ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως ἐκλεξαμένου τὰ ἀρέσκοντα ἐξ ἐκάστης τῶν αἰρέσεων». Ὅθεν, καίτοι ὁ Κλήμης συμφώνως τῇ Στοᾷ ὀρίζει τὴν φιλοσοφίαν ὡς «ἐπιστήμην θείων καὶ ἀνθρώπινων πραγμάτων», ἀλλὰ δὲν παρέχει τῷ ὀρισμῷ τούτῳ τὴν εὐρείαν σημασίαν, ἣν ἐκέκτητο οὗτος παρὰ τοῖς Ἑλλήσι φιλοσόφοις περιλαμβάνων τὴν λογικὴν ἢ διαλεκτικὴν, τὴν φυσικὴν ἢ κοσμογονίαν καὶ τὴν μεταφυσικὴν ἢ θεολογίαν. Ἡ φιλοσοφία περιοριζομένη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐν τῇ μεταφυσικῇ μόνον διακρίνεται διὰ τὸ ἠθικοθρησκευτικὸν αὐ-

τῆς περιεχόμενον καὶ ταυτίζεται τελείως κατὰ τὴν σημασίαν τῇ λέξει «θρησκεία». Δι' ὃ μετὰ τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας ὑφίσταται κατὰ Κλήμεντα καὶ «καθ' ἐβραίου φιλοσοφία» (I XI 981) καὶ «κατὰ Χριστὸν» (VI VIII 289) καὶ «καθ' ἡμᾶς» ἢ «βάρβαρος» VI 348 I 816) καὶ «κατὰ θεῖαν παράδοσιν φιλοσοφία» (I X 749). Ἐπὶ δὲ ὁ Μωϋσῆς, ὁ τέλειος χριστιανὸς ἢ ὁ γνωστικὸς καλοῦνται φιλόσοφοι, προτρέπονται δὲ εἰς τὸ φιλοσοφεῖν (IV 1215—1272) καὶ πάντες, πεπαιδευμένοι καὶ ἀπαίδευτοι, Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, νέοι καὶ γέροντες, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, ὡς ἐπιτρέπει πρὸς ἀρετὴν· καίτοι πολλαχοῦ ὁ Κλήμης δὲν ἀρνεῖται ἐπόμενος τῷ Πλάτῳ καὶ ἄλλοις φιλοσόφοις ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ ἐν τῷ βαθμῷ τῆς ἐπιτηδειότητος κατὰ τε τὴν φύσιν καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως ἐκάστου· «ἔξεστι, λέγει, τῷ καθ' ἡμᾶς πολιτευομένῳ καὶ ἄνευ γραμμάτων φιλοσοφεῖν κἂν βάρβαρος ἦ, κἂν Ἕλλην, κἂν δοῦλος, κἂν γέρον, κἂν παιδίον, κἂν γυνή, κοινὴ γὰρ ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων τῶν γε ἐλομένων ἢ σωφροσύνη» (IV 1279).

Ποῖον δὲ τὸ κριτήριον τῆς ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἐλλήνων φιλοσόφων περιεχομένης μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀληθείας; Ποῖον τὸ μέσον, δι' οὗ δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὰς ἐν αὐτοῖς ὑγιεῖς ἠθικοθρησκευτικὰς ἀρχάς; Τὸ κριτήριον τοῦτο εἶναι ἡ Κυριακὴ διδασκαλία, ἢ «τῷ ὄντι ἀλήθεια», ἥτις, κατὰ Κλήμεντα, «ὡς περ ἥλιος ἐπιλάμψας, τὰ χρώματα τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν, οἷον ἕκαστον αὐτῶν, διαδείκνυσιν» (VI 304). Ἡ ἀκόλουθος ταύτῃ διδασκαλία «καὶ τὸν δημιουργὸν ἐκθειάζει καὶ τὴν πρόνοιαν μέχρι τῶν κατὰ μέρος ἄγει, καὶ τρεπτὴν καὶ γεννητὴν οἶδε τὴν τῶν στοιχείων φύσιν, καὶ πολιτεύεσθαι εἰς δύναμιν ἐξομοιωτικὴν τῷ Θεῷ διδάσκει, καὶ τὴν οἰκονομίαν ὡς τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ἀπάσης προτεσθαι παιδείας» (I. 719).

Πᾶσα λοιπὸν διδασκαλία ἢ αἵρεσις φιλοσοφικὴ ἀποκλίνουσα τοῦ κανόνος τούτου τῆς ἀληθείας, μὴ ἀποδεχομένη ὁπλὰς Θεὸν, θεῖαν πρόνοιαν, τὸ γεννητὸν καὶ τρεπτὸν τῆς φύσεως, τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὁμοίωσιν ὡς τέλος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸ κοσμοσωτήριον ἔργον τοῦ Κυρίου δὲν δύναται νὰ ᾔνη ἀληθὴς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς πολλοὺς τῶν συγγραφέων καταλεγόμενους ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἐν τοῖς φιλοσόφοις, ἀλλ' ὧν ἡ διδασκαλία δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ

ὑπὸ τὸν μνημονευθέντα κανόνα τῆς κατὰ Χριστὸν διδασκαλίας, ἀποκλείει ἀπὸ τῆς εὐαγοῦς τούτων χορείας, ἄλλους δὲ, τούναντίον, ξένους ὅλως πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, ἀλλ' ὧν ἡ διδασκαλία ἀπὸ ἠθικοθρησκευτικῆς ἀπόψεως ἐξεταζομένη, παρουσιάζει φαινομενικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, κατατάσσει ἐν τοῖς φιλοσόφοις.

Τίνες δὲ καίπερ ἐν τοῖς φιλοσόφοις καταλεγόμενοι, νομίζονται ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος ἀνάξιοι νὰ φέρωσι τὸ σεμνὸν αὐτῆς ὄνομα ὡς οὐχὶ ἀκόλουθα τῇ κατὰ Χριστὸν διδασκαλίᾳ, τῷ κανόνι τῆς ἀληθείας, διδάσκοντες; α') οἱ φιλόσοφοι οἱ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἀρχὰς τῶν ὄντων τιθέμενοι ὡς ἀνειδωλοποιούντες τὴν ὕλην κενοδοξίας ἔνεκα καὶ δαιμόνια ἄττα ἐκθειάζοντες. Οὗτοι δὲ εἶνε Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, ὁ Ἀναξίμενης, ὁ Παρμενίδης, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ ἄλλοι, οὓς ἀθέους ἀποκαλεῖ «σοφία τινὶ ἀσόφῳ τὴν ὕλην προσκυνήσαντας». Στοιχεῖα μὲν οὖν ἀρχὰς ἀπέλιπον Θαλῆς ὁ Μιλήσιος τὸ ὕδωρ. Ἀναξίμενης καὶ αὐτὸς Μιλήσιος τὸν ἀέρα, ὃ Διογένης ὕστερον ὁ Ἀπολλωνιάτης κατηκόλουθησε. Παρμενίδης δὲ ὁ Ἐλεάτης θεοὺς εἰσηγήσατο **πῦρ** καὶ **γῆν**, θάτερον δὲ αὐτοῖν μόνοι τὸ **πῦρ** θεὸν ὑπειλήφατον Ἰππασίς τε ὁ Μεταποντῖνος καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἡράκλειτος. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος εἰς πλῆθος ἐμπεσὼν πρὸς τοῖς τέταρσι στοιχείοις τούτοις **νεῖκος** καὶ **φιλίαν** καταριθμεῖται. **Ἄθεοι μὲν δὲ καὶ οὗτοι**, σοφία τινὶ ἀσόφῳ τὴν ὕλην προσκυνήσαντες, καὶ λίθους μὲν ἢ ξύλα οὐ τιμήσαντες, γῆν δὲ τὴν τούτων μνῆρα ἐκθειάσαντες, καὶ Ποσειδῶνα μὲν οὐκ ἀναπλάττοντες ὕδωρ δ' αὐτὸ προτρεπόμενοι. Τί γάρ ἐστὶ Ποσειδῶν ἢ **ὑγρὰ τις οὐσία** ἐκ πόσεως ὀνοματοποιουμένη, ὥσπερ ἀμέλει ὁ πόλεμος Ἄρης ἀπὸ τῆς ἄρσεως καὶ ἀναιρέσεως κεκλημένος; (Προτρ. 165).

β) Οἱ σοφισταὶ, οἵτινες περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος ὡς ἄνδρες «δεδουλωμένοι ταῖς ἡδοναῖς» καὶ τούτου ἔνεκα «ἀπιστεῖν ἐθέλοντες γελῶσι τὴν ἀπάσης σεμνότητος ἀξίαν ἀλήθειαν» τούτέστι τὴν χριστιανικὴν πίστιν ὡς βάρβαρον καὶ ὑπὸ βαρβάρων κηρυττομένην, ἢ μεστοὶ οἰήσεως καὶ ἐπάρσεως ἐπὶ τῇ σοφιστικῇ τέχνῃ, ἀσχολούμενοι οὐχὶ περὶ τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἀληθὴς φιλοσοφία καὶ διαλεκτικὴ, ἀλλὰ περὶ ἐριστικούς ἀγῶνας, τὴν δια-

στροφὴν τῆς ἀληθείας καὶ τὸν πόλεμον κατ' αὐτῆς. Τοιοῦτοι ὑπῆρχον πολλοὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κλήμεντος. «πολὺς ὁ τοιόσδε ὄχλος»· ὁ δὲ ἡμέτερος συγγραφεὺς ὡς οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Πλάτων καὶ Φίλων ἐπιτίθεται σφοδρῶς κατὰ τούτων κατακρίνων τὴν τε μέθοδον καὶ τὸ ἐλαττήριον τῶν σοφιστικῶν αὐτῶν ἐρίδων. «Ταύτη, λέγει, ἐπαίρομενοι τῇ τέχνῃ οἱ κακοδαίμονες σοφισταί, τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλώμενοι τερθρία, ἀμφὶ τὴν διάκρισιν τῶν ὀνομάτων καὶ τὴν ποιὰν τῶν λέξεων σύνθεσιν τε καὶ περιπλοκὴν τὸν πάντα πονούμενοι χρόνον, τρυγόνων ἀναθαίνονται λαλίστεροι (I III 712 πρὸς. Φιλ. περὶ Χερουβεῖμ 115 C). Καὶ ἀλλαχοῦ. Οἱ νεώτεροι τῶν παρ' Ἕλλησι φιλοσόφων ὑπὸ φιλοτιμίας κενῆς τε καὶ ἀτελοῦς ἐλεγκτικῶς ἅμα καὶ ἐριστικῶς εἰς τὴν ἀχρηστον ἐξάγονται φλυαρίαν (VIII 510).

Πλὴν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τούτου, ὁ Κλήμης ὡδὲ πως ὀρίζει καὶ τὴν τέχνην τῶν σοφιστῶν προσάγων ἅμα καὶ μαρτυρίας τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ὑποδεικνυούσας τὸν ἀπατηλὸν σκοπὸν καὶ τὸ κενὸν τῆς τέχνης ταύτης περιεχόμενον. «Ἡ σοφιστικὴ, λέγει, τέχνη, ἣν ἐζηλώκασιν Ἕλληνες, δύναμις ἐστὶ φανταστικὴ διὰ λόγων, δοξῶν ἐμποικτικὴ ψευδῶν, ὡς ἀληθῶν, παρέχει γὰρ πρὸς μὲν τὴν πειθῶ τὴν ρητορικὴν, πρὸς τὸ ἀγωνιστικὸν δὲ τὴν ἐριστικὴν. Αἱ τοίνυν τέχναι (ρητορικὴ καὶ ἐριστικὴ εἰ μὴ μετὰ φιλοσοφίας (ἐρεῦνης τῆς ἀληθείας) γίνονται βλαβερώτεραι παντί που ἂν εἶεν. Ἀντικρὺς γὰρ οὖν ὁ Πλάτων **κοκοτεχνίαν** προσεῖπε τὴν σοφιστικὴν, ὃ τε Ἀριστοτέλης ἐπόμενος **κλεπτικὴν** τινὰ αὐτὴν ἀποφαίνεται ἅτε τὸ ὅλον τῆς σοφίας ἔργον πιθανῶς ὑφαίρουμένην καὶ ἐπαγγελλομένην σοφίαν, ἣν οὐκ ἐμελέτησεν. Ἐν βραχεῖ δ' εἰπεῖν, καθάπερ τῆς ρητορικῆς ἀρχὴ μὲν τὸ πιθανόν, ἔργον δὲ τὸ ἐπιχείρημα καὶ τέλος ἡ πειθῶ· οὕτω τῆς ἐριστικῆς ἀρχὴ μὲν τὸ φαινόμενον, ἔργον δὲ διττὸν, τὸ μὲν ἐκ ρητορικῆς διεξοδικὸν φαινόμενον, τὸ δὲ ἐκ διαλεκτικῆς ἐρωτητικόν· τέλος δ' αὐτῆς ἡ ἐκπληξίς. Ἡ τε αὖ θρυλλουμένη κατὰ τὰς διατριβάς διαλεκτικὴ γύμνασμα φιλοσόφου περὶ τὸ ἐνδοξον δείκνυται, ἀντιλογικῆς ἔνεκα δυνάμεως οὐδαμοῦ δ' ἐν τούτοις ἡ ἀλήθεια (I VIII 736). Παρομοίους ὀρισμοὺς καὶ παρόμοιον τὸ ἔργον τῆς σοφιστικῆς ἀποφαίνεται καὶ ὁ Φίλων (περὶ Χερουβεῖμ 109). Περὶ τοῦ ὅτι τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι ἐπιτίθεται 163 C). Φυσικὸν δὲ εἶνε ὁ Κλήμης

μετὰ τοιαύτην καταφορὰν κατὰ τῶν σοφιστῶν καὶ τῆς τέχνης αὐτῶν νὰ φαίνεται τοῦλάχιστον ὅτι θέλει νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ἐπιτετηδευμένας λέξεις καὶ συνθέσεις φράσεων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι «τοὺς τῶν λέξεων ἐχομένους καὶ περὶ ταῦτα ἀσχολουμένους διιδιδράσκει τὰ πράγματα (II I 933. I 745).

γ') Κλήμης ὁ τῶν σοφιστῶν, ἐκτός, ἀποστρέφεται σφόδρα τὸν Ἐπίκουρον καὶ τοὺς ἐπικουρίους. Οὗτοι ἀποβάλλονται τοῦ περιβάλλοντος τῆς φιλοσοφίας ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος, διότι ἡ μὲν μεταφυσικὴ τούτων διδασκαλία δὲν παραδέχεται Θεὸν καὶ θεϊὰν πρόνοιαν, ἡ δὲ ἠθικὴ τέλος τοῦ ἀνθρώπου τίθησιν οὐχὶ τὸν ἐνάρετον βίον, ἀλλὰ τὴν ἡδονήν. Οἷαν δὲ σημασίαν κέκτνται, κατὰ τὸν Κλήμεντα, αἱ χριστιανικαὶ αἱρέσεις ἐν τῇ βαρβάρῳ φιλοσοφίᾳ ἢ τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ ἐπικούρειος φιλοσοφία παραβαλλομένη πρὸς τὰ λοιπὰ συστήματα τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας. «Ὡσπερ ἐν τῇ βαρβάρῳ φιλοσοφίᾳ οὕτω καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐπεσπάρει τὰ ζιζάνια ὑπὸ τοῦ γεωργοῦ τῶν ζιζανίων. Ὅθεν ἐν μὲν τῷ χριστιανισμῷ αἱ αἱρέσεις συνανέφυον τῷ γονίμῳ πυρρῷ ἐν δὲ τῇ ἑλληνικῇ φιλοσοφίᾳ ἀνεφάνη ἡ ἄθεος καὶ ἡδονικὴ τοῦ Ἐπικούρου διδασκαλία καὶ ὅσα ἄλλα παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ νόθον τῆς θεότητος δωρηθείσης τοῖς Ἕλλησι σοφίας ὑπάρχουσι καρποί. Ταύτην σοφίαν τοῦ αἰῶνος τούτου, τὴν φιλήδονον καὶ φίλαυτον ὁ ἀπόστολος λέγει ὡς τὰ τοῦ κόσμου τοῦδε καὶ τὰ περὶ αὐτὸν μόνον διδάσκουσιν, ὑποκειμένην τε ἀκολούθως τοῖς τῆδε ἀρχοῦσι (VI 289).

Καὶ ἀλλαχοῦ «Ἐπίκουρος ἐν τῷ μὴ πεινῆν, μῆτε διψᾶν, μῆτε ριγοῦν τὴν εὐδαιμονίαν τιθέμενος τὴν ἰσότητος ἐπεφώνησε φωνὴν, ἀσεβῶς εἰπὼν, ἐν τούτοις κἂν Διὶ Πατρὶ μάχεσθαι ὥσπερ ὕδν σκατοφάγων καὶ οὐχὶ τῶν λογικῶν καὶ φιλοσόφων τὴν μακαρίαν νίκην δογματίζων (II XXI). Μετὰ περισσοτέρας ἀποστροφῆς καὶ περιφρονητικώτερον δὲν ἡδύνατο ὁ συγγραφεὺς νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς δογματικῆς καὶ ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἐπικούρου καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Χειροτονία.—Τῷ σαββάτῳ ἐγένετο ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ χειροτονία τοῦ μητροπολίτου Σκοπίων πανιερ. κ. Βικεντίου ὑπὸ τῶν σεβασμ. μητροπολικῶν Κυζίκου, Πισιδίας καὶ Γάνου καὶ Χώρας. Ἐν τῷ ναῷ παρῆσαν ὁ ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας κ. Σήμιτς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ διερμνεῖς τῆς σερβικῆς πρεσβείας καὶ τοῦ προξενείου καὶ πλῆθος εὐσεβῶν ὁμογενῶν.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.—Εἰς τὴν ἐνταῦθα κεντρικὴν ἐπιτροπείαν πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀδριανουπόλει παθόντων ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς ὁμογενῶν ὁ ἐξοχ. Ἀλέξανδρος Παντζίρης βένης προσήνεγκε 50 λίρας τουρκικὰς, ὁ δὲ βουλευτὴς Ἀλμυροῦ κ. Γ. Βαλτατζῆς 15—Παρὰ τῇ ἐν Πόρτ-Σαῖτ τῆς Αἰγύπτου ἑλληνικῇ ὀρθοδόξῳ κοινότητι συνήχθη ποσὸν 2196 χρυσῶν φράγκων ἐξ ἐσπερίδος δοθείσης τῇ 2 ὁκτωβρίου.—Πεποιθήμεν ὅτι τὸ φιλογενὲς παρὰδειγμα τῆς ὁμογενοῦς ταύτης κοινότητος θέλουσι μιμηθῆ καὶ αἱ μεγαλάνυμοι, παρ' αἷς παρετηρήθη προθυμία τις πρὸς βοήθειαν τῶν παθόντων, πρὶν ὁ χειμὼν ἐπισκῆψας καταστήσῃ τὴν θέσιν τῶν θυμάτων χεῖρονα τῆς νῦν.

Μητρόπολις Ἀγχιάλου.—Ἀναφορὰ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἀγχιάλου, ὑποβληθεῖσαι τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ πολυαριθμούς ὑπογραφὰς φέρουσαι, ἐζήτησαν τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ταύτην ἐπάνοδον τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἀγχιάλου, ὃς πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, ἀδεία κανονικῇ, ἀφικόμενος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, διὰ λόγους ὑγείας, ἠγγεῖλεν ἐγγράφως τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ ὅτι ἐδελητώθη ἡ ὑγεία αὐτοῦ. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ μετάβασιν τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἀγχιάλου.

Μητρόπολις Σκοπίων.—Οἱ ἐν Κουμανόβῳ τῆς ἐπαρχίας Σκοπίων ὀρθόδοξοι Ἕλληνες ἐζήτησαν ἐσχάτως ἀπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὴν ἄδειαν ἵνα τελῶσι τὰς ἱερὰς τελετὰς καὶ τὴν λειτουργίαν ἐν ἰδίῳ εὐκτηρίῳ ἑλληνιστί. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε νὰ χορηγήσῃ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σκοπίων πᾶσαν περὶ τούτου πληροφορίαν, πρὸ πάσης σχετικῆς ἀποφάσεως.

Ἐξασφάλις ἱερῶν περιουσιῶν.—Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἵνα τὸν τεύθεν, πᾶς κληρικὸς ἢ λαϊκὸς ἀναλαμβάνων τὴν διοίκησιν καὶ δια-

χείρισιν μοναστηρίου τινὸς ἐκ τῶν μὴ ἔχόντων μοναχοὺς μῆτε συνεπῶς ἐκλεγόντων τὸν ἡγούμενον αὐτῶν, παρέχῃ ἀξιόπιστον ἐγγύησιν, ἀναλόγως πρὸς τὰ ἐμπιστευόμενα εἰς τὴν διαχείρισιν αὐτοῦ κεφάλαια.

Χειροθεσία.—Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχειροθέτησεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὸν πανοσιολογ. ἀρχιεραγματέα τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀθανάσιον Πιπέραν ἀρχιμανδρίτην τοῦ ἀγιοτάτου πατριαρχ. οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπὴ.—ὑπεβλήθησαν τῇ ἐπιτροπῇ ταύτῃ δύο σχέδια κανονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Κολωνίας κ. Πολυκάρπου, προέδρου αὐτῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν κ. Χαρισίου Βαμβακᾶ, δικηγόρου. Ἐπ' αὐτῶν, μετὰ μελέτην τῶν μελῶν ἰδίᾳ, γενήσεται καὶ κοινὴ σκέψις ἐν συνεδριάσει τῆς ἐπιτροπῆς.

Προϋπολογισμός.—ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου σήμερον ὠνομάσθησαν μέλη τῆς ἐπιτροπείας πρὸς σύνταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Πατριαρχείων (διὰ τὸ 1906) οἱ ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ σεβασμ. μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶς καὶ οἱ κκ. Ἀριστείδης βένης Κυριακοῦ καὶ Ι. Κ. Χατζόπουλος.

Χοροστασία.—Τῇ τετάρτῃ, κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς μνήμης τοῦ ὁσίου Γερασίμου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Γαλατῇ ναῷ τοῦ ἀγίου Νικολάου, ὅπου τελεῖται κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν κεφαλλήνων ἡ ἐορτὴ αὕτη.

Ὀνοματικαὶ ἐορταί.—Τῇ τρίτῃ, μνήμη τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο καὶ συνεχάρη τὸν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως καὶ Δελβίνου κ. Λουκᾶν, ἄγοντα τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἐορτήν, ὃν ἐπεσκέψαντο οἱ σεβασμ. ἀρχιερεῖς, οἱ κατ' ἐνορίας κληρικοὶ καὶ πάντες οἱ παρ' ἡμῖν λογάδες τοῦ γένους.

Μουσικὴ Σχολή.—ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς σχολῆς ἡ ἱερὰ μονὴ Βατοπεδίου προσήνεγκεν ὀκτὼ λίρας Τουρκίας. Ἑτεραι δ' ἐν Ἀγίῳ Ὄρει μοναὶ καὶ μοναχοὶ τινες ἀπέστειλαν ἡ ἑκτακτον ἡ τὴν τακτικὴν ἑκάστος συνδρομὴν, ἐν ὅλῳ περὶ τὰ δισχίλια γρόσια.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ τρίτῃ, μετὰ μεσημβρίαν,

ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. αἱ ΑΑ. Ἐξ. ὁ ἱατρὸς Ἀλέξ. Καμπούρογλους πασᾶς καὶ ὁ ἀνακτορικὸς ἀρχιτέκτων Ἰωάννης βένης Ἰωαννίδης—Τῇ τετάρτῃ ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης κ. Εὐστ. Εὐγενίδης—χθὲς δὲ ὁ πρὸ μικροῦ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀφικόμενος ἐξοχ. στρατηγὸς Μασσάσια.

Ἅγιον Ὅρος.—Ἀντιπρόσωπος τῆς ἱερᾶς μονῆς Μεγίστης Λαύρας, παρὰ τῇ ἱερᾷ συνάξει ἀντὶ τοῦ μακαρίτου Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου, διωρίσθη ὁ πανοσ. γέρον κ. Γεράσιμος, ὁ παρ' ἡμῖν ἄλλοτε (1900-1903) ἐπίτροπος τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.—Τῇ 13 παρελθόντος μηνὸς ἤρξατο τῶν μαθημάτων τὸ ἐν τῷ Ὁδεῖῳ τῶν Ἀθηνῶν τμήμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, ἐν ᾧ διδάσκει ὁ μουσικολογ. κ. Κ. Ἀλ. Ψάχος. Τὴν ἐν αὐτῷ εἰσαχθεῖσαν λειτουργικὴν, Τυπικὴν καὶ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων προσηνέχθη γὰρ διδάσκη ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πενταπόλεως κ. Νεκτάριος, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου σχολῆς—Ταῦτα κατὰ τὴν «Φόρμιγγα» τῶν Ἀθηνῶν, ἐξ ἧς ἐμάθομεν ὅτι ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἡ μέχρι σήμερον ἀθουρόως καὶ ἄνευ παταγῶδων διαφημίσεων ἐργαζομένη ἐν τῇ μουσικῇ σχολῇ τοῦ ἱεροῦ ἰδρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Ἐκκλησία Θεοδοσίων.

(Ἐκ τοῦ τελευταίου τεύχους τῆς «Νέας Σιών» (αὐγούστου) περιελθόντος εἰς χεῖρας ἡμῶν πρὸ ἑβδομάδος ἀρυόμεθα τὰς δύο πρώτας εἰδήσεις.

Θεολογικὴ σχολή.—Διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Σταυροῦ ὁ ἐν τῇ θεολογικῇ ἀκαδημίᾳ τῆς Πετροπόλεως τὰ θεολογικὰ διακούςας ἐλλόγιμος κ. Γρηγ. Παναγιωτοῦ, (γνωστὸς τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐκ σπουδαίας αὐτοῦ διατριβῆς ἐκδοθείσης ἐν αὐτῇ πρὸ διετίας).

Λαύρα Θεοδοσίου κοινοβιάρχου.—Τῇ 18 αὐγούστου κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ ἐν τῇ λαύρᾳ τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου ἀνοικοδομουμένου ναοῦ τῆς Θεοτόκου. Προίστατο τῆς τελετῆς ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ντζαρέτ κ. Θεοφάνης.

Ὁ ἐνταῦθα ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γλυκερίος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν ἐπιστρέφων εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θαβωρίου πανιερ. κ. Στέφανος ἀφίκετο τῇ δευτέρᾳ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, προερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ κατέλυσε ἐν τῷ ἐν Φαναρίῳ Ἀγιοταφικῷ μετοχίῳ.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τὰ νέα μέλη τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἔδωκαν τὴν νεομισμένην διαβεβαίωσιν τῇ 11 τοῦ μηνὸς τούτου καὶ τῇ ἐπιούσῃ, 12, ἤρξαντο τῶν συνεδριῶν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν, παρόντος καὶ τοῦ παρὰ τῇ Συνόδῳ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Περιελθόντος εἰς γνῶσιν τῆς διευθύνσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ὅτι τινὲς τῶν ἀνα τὰς ὁδοὺς πωλούντων ἀντίτυπα τῆς ἐξ αὐτοῦ ἄρτι ἐκδοθείσης **Καινῆς Διαθήκης** ζητοῦσι 6 καὶ 8 καὶ 10 γρόσια δι' ἐν ἀντίτυπον, γνωρίζομεν τῷ ὀρθοδόξῳ πληρώματι ὅτι ἡ τιμὴ ἐκάστου ἀντιτύπου δεδεδεμένου εἶνε ὁρισμένη εἰς 5 γρόσια καὶ μόνον καὶ ὅτι τὸ βιβλιοπωλικὸν δικαίωμα περιέχεται ἐν τῷ πενταγρόσῳ τούτῳ τιμήματι.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Π. Τυπογραφείου.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ, ἐπιβληθεῖσα εἰς θρασείας παραβάτας τῶν ἐπὶ αἰῶνας ἰσχυσάντων ἐν τῷ ἁγιωνύμφῳ τούτῳ τόπῳ νόμων τε καὶ καθεστώτων, ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 18 ὁκτωβρίου. Ἡ τῆς ἱερᾶς ἀγιορειτικῆς κοινότητος ἀπόφασις, ὑπὸ περιπτώσεως πρωτοφανοῦς εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀγιορειτικῶν θεσμῶν ὑπαγορευθεῖσα καὶ κατὰ τῶν τολμησάντων ἀναισχύντως τὴν διασάλευσιν αὐτῶν ἐξενεχθεῖσα, ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξ Ἀγίου Ὁρους διὰ παντὸς ἀπέλασιν τοῦ ἐκ Ρωσσίας ἱερομονάχου Θεοδοσίου, πρώτου καλογήρου τοῦ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰβήρων μονῆς κελλίου τῆς Τιμίας Ζώνης, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ· διότι οὗτος, ἐν γνῶσει καὶ ὑποβοηθείᾳ καὶ τῆς ἐκ καλογήρων συνοδίας τοῦ κελλίου, ἀπήγαγεν ἐντεῦθεν εἰς Ἀγίον Ὅρος τῇ 24 παρελθόντος αὐγούστου τὴν ἐκ τοῦ κυβερνείου Ἀστραχάν, εἰκοσιπενταετίδα ρωσίδα κόρην Τατιανὴν Νικήτα μεταλλάξασαν τὴν γυναικείαν περιβολὴν εἰς ἀνδρικήν ἐν αὐτῇ τῇ θύρᾳ τοῦ ἐν Γαλατᾷ καλογηρικοῦ αὐτοῦ οἴκηματος, κείραςαν τὴν κόμην καὶ πορίσθεισαν, ἐνεργείαις αὐτῶν, διαβατήριον ἐπ' ὀνόματι μὲν ἀνδρὸς, ἐπὶ ἀπάτῃ δὲ τῆς οἰκείας ἀρχῆς, ὡς ἐμαρτύρησεν αὐτὴ ταῦτα ἐν Ἀγίῳ Ὁρει καὶ ἐντεῦθεν, (μετὰ τὴν ἐξ Ἀγίου

Ὁρους ἀποδίωξιν) τηλεγραφικῶς ζητήσασα τὴν τῆς ἱερᾶς Κοινότητος συγγνώμην καὶ καταγγείλασα τὸν Θεοδοσίον.

Ἀπέναντι καὶ μόνου τούτου τοῦ γεγονότος τῆς εἰς Ἀγίον Ὅρος ὑπὸ μοναχοῦ εἰσαγωγῆς γυναικὸς μετῃφιεσμένης, ἥτις ἐνώπιον κληρικῶν καὶ λαϊκῶν κατήγειλε τὴν ἀσέβειαν τοῦ τολμήσαντος, ἡ ἱερὰ Κοινότης ἀπεφάσισε ν' ἀποδιωχθῇ ἐξ Ἀγίου Ὁρους ὁ τε Θεοδόσιος καὶ ἡ συμπαράβιασάς τὰ αἰωνόβια ἀγιορειτικὰ καθεστῶτα καλογηρικὴ αὐτοῦ συνοδία, τῆς ἱερᾶς καὶ κυριάρχου μονῆς τῶν Ἰβήρων ἀναλαβούσης, ὡς ἐγγράφως ἐδήλωσε, νὰ καταβάλῃ τῷ ἀπελαθέντι Θεοδοσίῳ τὴν, κατὰ δικαίαν ἐκτίμησιν, ὀρισθησομένην ὑλικὴν ἀξίαν τοῦ ἐν Ἀθῶν κενουμένου ἱβηριτικοῦ κελλίου τῆς Τιμίας Ζώνης.

Τὰς δικαίας ταύτας ἀποφάσεις ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπεκύρωσε παμψηφεί. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ἐν Γαλατᾷ, δίχα τῆς κανονικῆς ἀδείας καὶ εὐλογίας, ἀνεγερθέντος καὶ διατηρουμένου οἴκηματος, τοῦ λεγομένου μετοχίου τῆς Τιμίας Ζώνης, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφώνησε ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν προηγουμένην αὐτῆς ἀπόφασιν, ἣν καὶ τῇ ἱερᾷ Κοινότητι κατέστησε γνωστὴν διὰ πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ 31 αὐγούστου 1905: ὅτι δηλαδὴ αἱ ὑπὸ τινῶν κελλειωτῶν ἐν Γαλατᾷ ἀγορασθεῖσαι πέντε οἰκίαι ἐπὶ σκοπῷ τοῦ εἶναι μετόχια τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει πέντε κελλείων, Τιμίας Ζώνης, ἱβηριτικοῦ, Χρυσοστόμου καὶ Ἀγίου Νικολάου, χελανδαρηνῶν, Παναγίας, σταυρονικητηνοῦ καὶ Τιμίου Σταυροῦ, каракаλληνοῦ, κλεισθῶσι, μηδαμῶς ἐπιτρεπομένου τοῦ δήθεν μετοχιακοῦ χαρακτήρος αὐτῶν, οἱ δ' ἐν αὐτοῖς ἐκνόμως διατρίβοντες κελλειῶται εἰς τὰ οἰκεία κελλεῖα ἀποπεμφθῶσιν, ἐνεκα σπουδαίων λόγων ἡκιστα συναδόντων πρὸς τὴν ἄτυρβον καὶ ἱερὰν ἐπαγγελίαν τοῦ μοναχοῦ.

Ἡ περὶ κελλειωτικῶν μετοχιῶν ἀπόφασις αὕτη τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, γινωσκομένη νῦν ἀκριβέστερον πᾶσι, καὶ ἰδίᾳ τοῖς γράφουσι πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἀπλουστέρων, ἐστὶν ἅμα καὶ ἀπάντησις πρὸς τοὺς ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν εἰς ρωσσικὰς τινὰς ἐφημερίδας τηλεγραφήσαντας τῇ 17 Σεπτεμβρίου παρελθόντος καὶ ψευδομένους ἑκουσίως διὰ τὰ «νόμιμα καὶ παράνομα δοσίματα» οὕτω δὲ τὴν ἀλήθειαν διαστρέφοντας. Ἡ συνοδικὴ ἀπόφασις, οὕσα σαφής, ἀναγκάζεται, μετὰ μακροθυμίαν πολλήν, νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς συναισθησιν τοῦ καθήκοντος τοὺς εἰς κοσμικωτάτας μερίμνας ἐμπλεκομένους κελλειώτας, «ὧν ἡ ἐν τοσούτῳ θορυβῶδι κέντρῳ παραμονή, ἡ πολιτεία καὶ αἱ διάφοροι πράξεις, ἡκιστα ἀρμόζουσιν πρὸς τὸ μονα-

χικὸν αὐτῶν ὄνομα καὶ σχῆμα, σκάνδαλον κοινὸν ἀπέβησαν ἐπὶ μεγάλη βλάβη τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως τοῦ εὐαγοῦς μοναχικοῦ πολιτεύματος.

ΛΑ·Ι·ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ὑπὸ κληρικῶν ρουμάνων εὐλογοῦμεναι, ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ Βραίλα, φέρουσαι τὸν χαρακτῆρα οὐχὶ φρονίμου καὶ λελογισμένης ἐκδηλώσεως τῶν τοῦ λαοῦ φρονημάτων, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς νὰ ἐκφράσωμεν ὀλίφιν βαθεῖαν ἐπὶ τοῖς τολμωμένοις τόσον ἐπιπολαίως καὶ ἀφρόνως, ἵνα μὴ τι χεῖρον εἴπωμεν. Πρὸ διμηθείας σχεδὸν ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Κραϊώδας κύριος Σωφρόνιος, ἐν Βουκουρεστίῳ παρευρισκόμενος, ἀπόντος μάλιστα τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου καὶ πριμάρτου Οὐγκροβλαχίας κ. Ἰωσήφ, προήδρευε λαϊκῆς συναθροίσεως, καὶ ἤκροατο, εἰ μὴ ἐπεδοκίμαζε, τῶν λαλούντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶς τινος, ἀδολεσχοῦντων ἀνευλαβῶς κατὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐπισήμως ἐγράφησαν ἐντεῦθεν τότε τὰ δέοντα, ἀλλὰ τὴν εἰς αὐτὰ ἀπάντησιν τῆς ἀγιοπάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἀναμένοντες οὐδαμῶς προσέχομεν εἰς ὅσα γράφουσιν ἐφημερίδες τινὲς ρουμανικαί, προδικάζουσαι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκεῖθεν κρίσιν καὶ ψήφον καὶ συνδυάζουσαι πρὸς ἄρθρα καὶ διατάξεις τοῦ ρουμανικοῦ συντάγματος.

Προσέχομεν νῦν εἰς τὰς ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀναγγελίας περὶ συλλαλητηρίων καὶ ἀγορεύσεων ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ Βραίλα, τῇ 9 ὀκτωβρίου, διότι ὅσον λυπηρὰ τὰ γενόμενα ἐν αὐτοῖς, τόσον ὀλιθώτερος ὁ μετὰ ἐξημμένου λαοῦ συμφυρμὸς ἱερέων μὴ ἀποδοκιμαζόντων τὰς παρεκτροπὰς.

Φύλλα ἐκτάκτως ἐκδιδόμενα καὶ ἐφημερίδες, εἰς ἐρυθροῦν ἢ λευκὸν χρῶμα, ἀναγγέλλουσι τὰς γεννησομένας καὶ τὰς γενομένας συνελεύσεις, ἀναγράφουσι, πιθανῶς μετ' εὐχαριστησεως, τὰς φληναφίας καὶ ἀπαιτοῦσι μετὰ τοῦ ὄχλου νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς εἰς δίκην παραπομπῆς τοῦ θεοφιλεστάτου Κραϊώδας, δικασθησομένου ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καθὼς καταγγελλέντος ἐπὶ ἀνχμίζει εἰς κοσμικὰς συνελεύσεις, παρὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις. Ἄνδρες καὶ μία γυνὴ πάλιν ἐλάλησαν, ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι τοῦ διασυρμοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, καίτοι ὁ εἰς τῶν ἐν Βραίλα ρητόρων ὠμολόγησεν

ὅτι ἄγνοε τὴν γενικὴν ἱστορίαν, καὶ πολὺ πιθανῶς ἐκ μόνης τῆς ρουμανικῆς, πλουσίας ἴσως εἰς ἀποδείξεις, ἤντλει τὰ τοῦ λόγου ἐπιχειρήματα.

Τοὺς ἐναντίον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀσεβεῖς χλευασμοὺς καὶ τὰς ὕβρεις εὐλογεῖ ὁ ἱερεὺς Μαρίνος Γκιουζιάνος ἐν Βραίλα, προεδρεύων τοῦ συλλαλητηρίου, κατὰ τὸν «Συντηρητικόν» (ἀριθμ. 278 ὀκτωβρίου 14), τὰς δὲ ἐν Βουκουρεστίῳ ἐρεσχελίας, περὶ δικαιοδοσίας οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ περὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς καὶ κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πατριαρχείου, ὡς καὶ τὰς ἐναντίον τῶν ὀρθοδόξων ἐν Μακεδονίᾳ μητροπολιτῶν κακολογίας, ζητεῖ μὲν νὰ ἐμπεδώσῃ προλύτης τις τῆς θεολογίας, ἐπιδοκιμάζουσι δὲ καὶ πάλιν ἱερεῖς οὐχὶ σιωπῶντες, ἀλλ' ὁμιλοῦντες ἐναντίον τοῦ πατριάρχου, κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Οὐνιβέρσουλ» τῆς 14 ὀκτωβρίου.

Ἀφίνομεν τὸν λαόν, τὸν οὕτως ἢ ἄλλως μορφωθέντα καὶ παιδαγωγούμενον οὔτε ζητοῦμεν τιμωρίαν, ἀλλὰ τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν καὶ τούτου καὶ τῶν ἐν ἐπιστολικοῖς δελτίοις ἀνευλαβῶς πρὸς τὸν πρωτοεράρχην τῆς ὀρθοδοξίας ἄρρητ' ἀθέμιτα γράφοντων. Μετὰ πολλῆς ἐπιδοκιμασίας ἀναγινώσκουμεν τὰς ἐπὶ τῶν συλλαλητηρίων καὶ τῶν ἀδολεσχιῶν κρίσεις τῆς «Ἐποχῆς» τῆς 12 ὀκτωβρίου κατὰ τοῦ τολμήματος ἰδιωτῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὰς ἐν τῷ κράτει Ἀρχὰς καὶ τεινόντων εἰς δημιουργίαν καταστάσεως ἀναρχικῆς. Ἀλλὰ ὀλιθόμεθα καιρίως ἐπὶ τῇ πολιτείᾳ ἱερέων ρουμάνων, ἐπιδοκιμαζόντων τὰς ἀσεβεῖς ἐκφράσεις ὑπαιθρῶν ρητόρων, λαλούντων ἐν ἀσεβείᾳ κατὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ κατ' ὀρθοδόξου κλήρου. ὀλιθόμεθα καιρίως ὅτι, ἐάν ἐν τοιούτοις συλλαλητηρίοις ἐξερεθίζωνται τὰ πάθη καὶ ἐρίδες ἀνάπτωνται μισᾶδες, καὶ διασπᾶται δι' αὐτῶν ὁ δεσμὸς ὁ συνδέων ἀδελφοὺς ἐν πίστει, ἡρέμως ζῶντας ἐν εὐνομουμένῳ κράτει, ὑπὸ τὴν αἰγίδα περὶφρονος βασιλέως, ὁ ἱερεὺς, παρὼν καὶ τὴν πυρὰν ὑποδαυλίζων διὰ συμμετοχῆς ἀντικανονικῆς καὶ ἀντευαγγελικῆς, δεικνύει μὲν ὅτι τέλεον ἐμωράνθη τὸ ἄλλας, παρέχει δὲ ἐπιζήμιον ὑπηρεσίαν καὶ εἰς τὸ κράτος αὐτὸ καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας αὐτοῦ, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐπιζήμιον εἰς αὐτὴν τὴν ὀρθοκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, κακὸν παράδειγμα τῷ ρουμανικῷ κλήρῳ γενόμενος.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Σεραφεῖμ, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανός, τέως μὲν ὑπάλληλος ἐν Κωνσταντινουπόλει, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐκ τοῦ συζύγου Δομνίκης Κ. Σεραφεῖμ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης, ὑπηκόου ὁθωμανῆς καὶ κατοικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ λύσεως γάμου δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1905.

ὁ πρόεδρος

Ὁ πρ. Δρυῖν ὑπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδούπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ κ. Γεώργιος Ἰ. Φύστα, ὑπήκοος ὁθωμανός, ὁρμώμενος ἐκ τῆς κωμοπόλεως Νεβέσκης τῆς ἐπαρχίας Καστορίας, ἐμποροῦπάλληλος τὸ ἐπάγγελμα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον, ἡμέραν τρίτην, περιῶραν 8ην μ. μ. τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱ. μητροπόλεως Καστορίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διοριζομένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του κ. Ἀναστασίας Ἰ. Τούρλη ἐπὶ διαζεύξει, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθῆσεται ἐρήμην. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων)πόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Καστορίᾳ 16 Αὐγούστου 1905.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ὁ γραμματεὺς

ΝΑΟΥΜ ΠΑΠΑ ΚΩΝ)ΤΙΝΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Βασίλειος Δημητρίου, ἐκ τῆς πόλεως Σηλυβρίας ὁρμώμενος, ὑπήκοος ὁθωμανός, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 3 τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱ. μητροπόλεως Σηλυβρίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διοριζομένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Διαννίας Β. Δημητρίου, ὁθωμανῆς καὶ κατοικοῦ Σηλυβρίας, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ λύσεως γάμου δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

σθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Σηλυβρίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Διαννίας, χριστιανῆς ὀρθοδόξου καὶ ὑπηκόου ὁθωμανῆς ἐν Σηλυβρίᾳ, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων)πόλει ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Σηλυβρίᾳ τῇ 18ῃ 7)δρίου 1905.

3

ὁ πρόεδρος

Πρωτοδύγκελλος Διονύδιος

ὁ γραμματεὺς

Οἰκονόμος Σέργιος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἡ Σταμῖν Ν. Μανιάτου χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὁθωμανὴ ὑπήκοος, κάτοικος Σκοπιᾶς, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἱερὰν μητρόπολιν Προικονήσου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην τουρκιστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, ἐνώπιον τοῦ ἐν Κοτυαίῳ ἐπαρχίας Ἀγκύρας πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενη ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς συζύγου Ἀβερκίου Ἡλιάδου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου ἐπαγγελλομένου τὸν χαλκέα, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ καὶ κατοικοῦ Κοτυαίου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ λύσεως γάμου δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων)πόλει ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν Κοτυαίῳ τῇ 18 ὁκτωβρίου 1905.

ὁ πρόεδρος

1

Οἰκονόμος Γεράσιμος

ὁ γραμματεὺς

Συμεὼν Μιχαηλίδης

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

τῶν Ἑθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων.

Ἀρξαμένης τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ β' τόμου τοῦ Ἡμερολογίου τούτου, παρακαλοῦνται τὰ γραφεῖα τῶν ἱερῶν μητροπόλεων, τὰ καθυστεροῦντα εἰσέτι τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐγκλίρας ἀπευθυνθείσας αὐτοῖς ἐρωτήσεις, ὅπως ἐπισπεύσωσι τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Συντακτ. Ἐπιτροπῆς).

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. 426801